

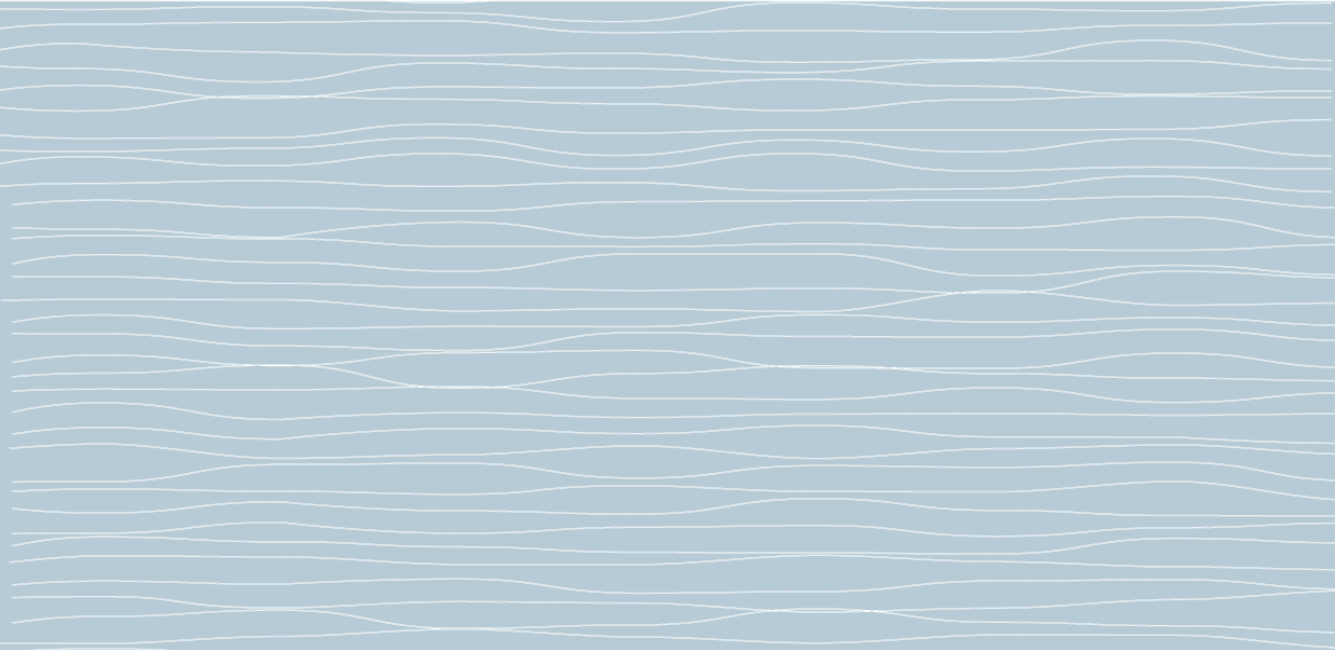
MIN TID PÅ OCH MED INDUSTRIENS UTREDNINGSINSTITUT

LARS NABSETH

SÄRTRYCK ur Magnus Henrekson, red. (2009), *IFN/UII 1939–2009*.

Sju decennier av forskning om ett näringsliv i utveckling.

Stockholm: Ekerlids.

KAPITEL 7

MIN TID PÅ OCH MED INDUSTRIENS UTREDNINGSSINSTITUT

LARS NABSETH

VARFÖR IUI?

Mitt intresse för nationalekonomi grundlades redan under militärtjänstgöringen. Det var så tråkigt i intendenturen att jag på fritiden måste göra något annat. Fanns då intressanta ekonomiska böcker på biblioteket på Int. 1 i Solna. Jag hade också några ekonomiska böcker i hemmet som följd av att min äldre bror hade gått igenom Handelshögskolan. Jag tänkte mig en forskarkarriär inom nationalekonomin, men fick felaktigt för mig att man inte kunde disputera i nationalekonomi på ”Handels”, som ursprungligen var mitt första val efter militärtjänsten.

Jag började därför i stället på gamla Stockholms Högskola med huvudinriktning nationalekonomi. Läste emellertid också statistik och flera ämnen inom jur. kand.-examen. Detta hade jag senare i livet stor nytta av.

Professorerna i nationalekonomi vid Högskolan var vid denna tid Erik Lundberg, Kjeld Philip och tf. Harald Dickson (Ingvar Svennilson, professor och tillika chef för IUI var i Genève på uppdrag av Gunnar Myrdal). Jag fick högt betyg i nationalekonomi, vilket gjorde att jag ville gå vidare och ta en fil.lic. i ämnet. Samtidigt tyckte jag att det i alla fall fanns poänger med att gå igenom ”Handels”. Man fick både nationalekonomin och juridiken från Högskolan direkt överskrivna.

Våren 1951 kontaktade Jonas Nordenson mig (då tillförordnad chef för IUI under Ingvar Svennilsons frånvaro) om att börja på IUI: Jag läste då igenom flera av IUI:s böcker bl.a. Erik Dahméns – i mitt tycke – mycket fina avhandling och Folke Kristenssons bok om textila industrier. Mitt redan tidigare väckta intresse för svenskt näringsliv stärktes ytterligare (hade börjat att spara i aktier i liten skala under gymnasietiden 1946–47).

Började därför på IUI den 1 juli 1952 sedan studierna på Handelshögskolan klarats av. Jag fick som löfte vid anställningen att få skriva på en avhandling. Detta var ett inte oviktigt löfte då jag därigenom skulle få hela avhandlingsarbetet finansierat. Avhandlingarna då var mera omfattande än vad som nu är fallet.

FÖRSTA PERIODEN PÅ IUI (1952–59)

Mitt första arbete på institutet var att gå igenom Roland Artles manuskript till den planerade boken *Svenskt distributionsväsende* (Artle blev senare professor i Göteborg och därefter i USA). Institutet hade initierat en serie skrifter som belyste olika sidor av svensk ekonomi. Dessa berörde distribution, transporter, befolkningsutveckling och inkomstfördelningar. Den senare skriften författad av Ragnar Bentzel (senare professor på Handelshögskolan i Stockholm och i Uppsala) lades fram som avhandling vid Uppsala universitet. I denna presenterades för första gången de senare så berömda ”inkomstlöckarna”.

De nämnda skrifterna hade Jonas Nordenson (alltför tidigt bortgången) som första ledare. Nordenson var en kort tid institutets chef sedan Erik Dahmén gått till Handelshögskolan och Enskilda Banken. Nordenson skrev inte bara förordet till böckerna utan också en särskild notis om att han hade lett arbetet. Detta föranledde Torsten Gårdlund att tala om den episkopala karaktären för böckernas publicering i sin recension i *Svenska Dagbladet*. Jag tror inte någon senare chef gjort om misstaget.

Under Jan Wallanders chefskap och ledning skulle sedan arbetet med den första långtidsutredningen vad avser industrisidan börja. Ingvar Svennilson fick det statliga uppdraget att leda delar av arbetet med den första långtidsutredningen i landet som en följd av krav från USA i samband med Marshallhjälpens introduktion. Detta arbete fortsatte sedan under kommande institutchefer varför jag också kom att beröras av dessa utredningar.

Själv gav jag förslag till en utredning rörande löneökningars verkningar inom industrin efter en förebild från en motsvarande amerikansk studie. Förslaget godtog av Jan Wallander och av styrelsen. Arbetet innebar besök vid ett antal industriföretag. Därvid användes gällande ekonomisk mikro teori som grund för de hypoteser rörande effekterna av löneökningar i företagen som kunde förväntas. En bieffekt av detta arbete blev att jag – till en statlig utredning om en eventuell arbetstidsförkortning – fick göra en mindre studie av de tänkbara verkningarna av en arbetstidsförkortning inom industrin. Arbetet resulterade i en skrift som blev en bilaga till den statliga utredningen (Nabseth 1956).

Jag fann emellertid – så småningom – att enbart syssla med sin egen undersökning blev något enformigt varför jag – då sekreterarbefattningen vid institutet

blev ledig – bad att få den vid sidan av fortsatt arbete med avhandlingen. Sekreterarbefattningen som tidigare innehafts av Tore Browaldh innebar till exempel att vara med vid styrelsesammanträden, skriva protokoll, delta vid planeringen i övrigt av institutets arbete samt att delta i seminarier rörande kommande skrifter från institutet.

Marcus Wallenberg var ordförande för institutet och denna första kontakt med denne utan tvivel mycket kunnige och talangfulle man var – som det senare skulle visa sig – av stort värde för min fortsatta karriär.

Två skrifter som publicerades under andra hälften av 1950-talet och som väckte stor uppmärksamhet var *Den privata konsumtionen i Sverige* under Ragnar Bentzels ledning och *Bilismens ekonomi* med Jan Wallander som huvudförfattare. I bägge fallen fick jag mycket aktivt delta i arbetet med de kommande böckerna.

Författarna använde sig av olika metoder vid sina förslag till prognoser om kommande utveckling. I det ena fallet var det pris- och inkomstelasticiteten som gällde, i det andra (bilstudien) en jämförelse med tidigare utveckling i USA. Båda metoderna gav – som det senare skulle visa sig – godtagbara resultat.

Sysslan som sekreterare vid institutet bidrog till att fördröja avhandlingsarbetet. Jag började också i viss mån att tröttna på arbetet. Detta ledde till att jag år 1960 fick arbete som chef för den ekonomisk-politiska avdelningen på Industriförbundet. Innan dess ville jag emellertid på ett hedervärt sätt (genom en lic.- uppsats) avsluta mitt forskararbete.

När denna väl avslutats med en längre skrift fick den högsta betyg vid Handelshögskolan. Det behövdes bara ett mindre tillägg för att kunna presentera en doktorsavhandling; ett kapitel om den eventuella prisorrligheten inom svensk industri (en genomgång av producentprisindex vid Kommerskollegium under efterkrigstiden) lades till. Som följd av utmärkt handledning av professorerna Ragnar Bentzel och Erik Dahmén presenterades avhandlingen på Handelshögskolan år 1961. Tyvärr gavs den endast ut på svenska. Sett i backspegeln var det synd eftersom den faktiskt innehöll en del poänger (bl.a. om kostnaden för ett företag att skaffa sig information om efterfrågan) som senare uppmärksammats.

En viktig lärdom som Wallander gav mig i sekreterarbetet var sättet att skriva protokoll. Dessa behöver inte återge vad styrelsemedlemmarna faktiskt sagt utan snarare vad ordföranden och verkställande direktören tyckte att de *borde* ha sagt. Detta blev en viktig kunskap för mig i min fortsatta utveckling.

TILLFÖRORDNAD CHEF 1964–65

Ragnar Bentzel fick ett erbjudande om att vara *visiting professor* vid Yale 1964–65. Jag blev tillfrågad om att vikariera som chef för IUI under hans frånvaro. Detta

medförde självfallet ett mera ingående engagemang i de olika forskningsprojekt som då pågick vid institutet. Men det bestående minnet från denna tid blev ändå en allvarlig kontrovers med SAF:s berömde vd Bertil Kugelberg som var självskriven ledamot av styrelsen (som en följd av att SAF bidrog med halva finansieringen).

Ett uppdrag som institutet vid denna tid hade var att en gång i halvåret skriva en ganska kort konjunkturrapport som gick ut till alla de företagsnämnder inom industrin (ca 1000 stycken) som då existerade. Detta uppdrag gavs vanligtvis åt någon yngre ganska nyanställd forskare vid institutet. Jag hade själv haft uppdraget år 1954. Denna gång var det Lars Vinell som hösten 1963 hade uppdraget. Det pågick då omfattande svåra löneförhandlingar mellan SAF och LO. I Vinells skrift gavs prognoser om en kommande stark internationell konjunkturuppgång. För SAF och Kugelberg var detta besvärande information. Kugelberg ringde mig därför och krävde att skriften (IUI 1964) som redan var tryckt – men ej utskickad – skulle dras in.

Självfallet var detta en svår situation för mig som tillförordnad chef. Mitt svar till Kugelberg blev dock att han och SAF naturligtvis kunde ta avstånd från innehållet i skriften, men att IUI:s rykte som en oberoende forskningsinstitution allvarligt skulle skadas om vi drog in skriften. Detta skulle med säkerhet komma ut i massmedia. Jag vägrade därför att dra in skriften. Kugelberg hördes inte av mer i frågan och det blev *de facto* en kraftig internationell konjunkturuppgång under 1964.

Jag har alltid ansett att denna skrift var en av Vinells bästa. Som chef för Jernkontoret hade jag senare nöjet att vara förste opponenter på Vinells på många sätt intressanta doktorsavhandling rörande svensk stålindustri.

ORDINARIE CHEF FÖR INSTITUTET 1966–72

Sommaren 1966 fick jag överta det mycket trevliga chefsrummet för IUI på fyra trappor i Industrihuset. Två administrativa förändringar genomfördes ganska omgående. Min egen erfarenhet av avhandlingsarbete hade lärt mig att det endast är ett begränsat antal yngre personer som gör ett bra forskningsarbete enbart genom att man ger dem ett rum, en penna och papper samt en Addo räknemaskin (numera en dator).

Det behövs också någon eller några som intresserar sig för vad de gör och hur arbetet fortskrider. Jag startade därför på måndagsmorgnarna sammanträden med alla forskare där vi gick igenom vad som hänt under veckan (ofta blev det var 14:e dag). För en del var kanske dessa sammankomster något pinsamma då inget skett sedan sist. För andra tror jag emellertid att de gav inspiration till fortsatt arbete. Ett synligt bevis på detta var att vi under andra hälften av 1960-talet

presenterade ett flertal avhandlingar om bl.a. kreditmarknaden (Gunnar Eliasson), skogsindustrin (Lars Wohlin) och fusionsaktiviteten (Bengt Rydén). Professor Erik Lundberg påpekade någon gång att i ämnet nationalekonomi var det vid denna tid endast från IUI som det kom fram några avhandlingar.

Ytterligare ett sätt att få fram både bra avhandlingar och i övrigt bra skrifter var att vi hyrde en stuga nära Köjagården i Jämtland under en vecka för att gå igenom manuskripten till de planerade böckerna. Några av forskarna fick i uppdrag att bearbeta var sitt kapitel och vara opponenter. Vi sammanträdde på morgonen, gick igenom respektive kapitel varefter författaren fick tillfälle att ändra i kapitlet under dagen medan vi övriga åkte skidor. På kvällen samlades vi åter för slutgenomgång. Metoden fungerade utmärkt bland annat ifråga om Lars Wohlins i mitt tycke mycket läsvärda avhandling.

Samma metod tillämpades på juridikprofessor Leif Muténs planerade bok. Leif hade varit deltidsanställd under ganska många år på IUI när han fick ett förnämligt erbjudande om att bli skatteexpert på IMF i Washington. Jag tyckte dock att han borde avsluta sin bok på ett hyggligt sätt innan han lämnade fosterjorden, varför vi införde exportförbud på Leif Mutén till den sista januari 1968. Efter minnesvärda insatser av bl.a. Jan Bröms och professor Sven-Erik Johansson på Handelshögskolan, som var god vän med Leif, kunde manuset slutföras och boken ges ut.

En annan erfarenhet erhöles då Ragnar Bentzel och jag gick igenom slutkapitlet till Gunnar Eliassons avhandling (den lades senare fram vid Uppsala universitet). Vi föreslog en hel del förändringar som vi trodde skulle förbättra avhandlingen. Döm om vår häpnad när vi läste den tryckta boken och upptäckte att många av våra förslag valts bort trots att Gunnar noggrant nedtecknat dem. Förklaringen gavs senare av författaren som sade att han använt två pennor, en med grönt bläck som angav att det låg något i vad vi sade och en med rött bläck som angav motsatsen. Denna metod kanske fortfarande används.

Under 1968 fick jag åter uppleva krav på att vi inte skulle publicera – en förvisso kontroversiell – men mycket bra bok. Det gällde Assar Lindbecks och Odd Gulbrandsens skrift om den dåvarande svenska jordbruksregleringen. Boken var ett – från ekonomisk synpunkt – kraftigt angrepp på denna reglering. Detta var hösten 1968 och det skulle hållas riksdagsval. Professor Bertil Ohlin, dåvarande folkpartiledare, ringde mig och ansåg att vi borde dra in boken då den skulle störa relationerna med centerpartiet som Ohlin menade var viktiga för en borgerlig valseger.

Mitt svar var detsamma som tidigare. Vi skulle inte kunna rekrytera bra forskare till institutet om vi avstod från att publicera kontroversiella forskningsprojekt. Boken kom ut året därpå och vi hörde inte mera från Bertil Ohlin. Men det blev vad jag vet första och enda gången som en styrelseledamot (Sven Hammar-skiöld, vd för Svenska Sockerbolaget) avgick som följd av en av våra skrifter.

Arbetet med att få slutföra olika forskningsprojekt i förening med försöken att rekrytera nya begåvade forskare medförde klara begränsningar i den tid jag själv kunde ägna åt egen forskning. Två stora projekt där jag aktivt deltog kunde emellertid genomföras under min chefsperiod.

Det ena gällde en ny studie av den förväntade industriutvecklingen i landet under 1970-talet på uppdrag av den statliga långtidsutredningen. Tidigare chefer hade ju lett dylika utredningar. När jag blev tillfrågad om motsvarande uppdrag år 1968 hade dock samhällsklimatet klart förändrats. Vietnamkriget, studentoroligheter och dylikt hade lett till en radikalisering av det ekonomiska klimatet. Det kunde inte undgå att sätta sina spår även i Finansdepartementet. Anställda därifrån kom upp till institutet och menade att vi visserligen liksom tidigare kunde få uppdraget att skriva industridelen, men man ville ha rätt att gå igenom och ändra i vårt manuskript. Mitt svar var att de naturligtvis i huvudbetänkandet kunde skriva vad de önskade, men i vårt manuskript och i vår färdiga bok stod vi helt för innehållet. För denna inställning fick jag starkt stöd i styrelsen. Boken publicerades år 1971, men kom också att ingå som en delbilaga till den statliga utredningen (SOU 1971:5).

Ett annat projekt som engagerade mig ganska mycket var en förfrågan från National Institute of Economic Research i London om att delta i en studie där man jämförde hastigheten i spridningen av ny teknik i ett antal industriländer. Detta blev så småningom de sex länderna England, USA, Tyskland, Italien, Österrike och Sverige. Vi valde ut tio klart nya tekniker introducerade under efterkrigstiden och försökte sedan visa och förklara spridningsförloppen i de olika länderna. Självklart kan ett litet land som Sverige inte svara för mer än ett begränsat antal innovationer, men det visade sig i studien att när en ny teknik framstod som ekonomiskt lönsam blev spridningen inom industrin i Sverige förvånansvärt snabb. En förklaring ansågs vara de aktiva branschföreningarna i vårt land som inte fullt ut hade sin motsvarighet i de andra länderna. Studien väckte sedan den publicerats av Cambridge University Press betydande uppmärksamhet, inte minst i många utvecklingsländer som hade behov av dylika studier.

Det sista utredningsuppdraget jag ledde under min institutstid var en förfrågan om att göra en studie av den förväntade utvecklingen för svensk varvsindustri. Med hjälp av Bentzel och John Ekström utfördes denna utredning. Vid denna tid – 1970 – svarade Sverige ännu för 10 procent av produktionen av handelsfartyg i världen. Japan stod för 50 procent. Vi hade i vårt land fyra stora varv. I studien ingick bl.a. en studieresa till Japan där vi genom ambassadens och den japanska varvsindustriföreningens hjälp fick besöka tre stora japanska varv. När vi skulle resa från Japan inträffade en lustig episod som bekräftade vår misstanke att japanerna egentligen såg oss som föga önskvärda spioner.

Sista dagen på morgonen före avresan till Sverige (en lördag) hade jag beställt tid hos den japanska chefen för deras förening för att tacka för hjälpen och för att överlämna ett fint Orreforsfat. Döm om min häpnad då jag på morgonen dyker upp i föreningens lokaler och av damen i receptionen får veta att chefen var ute på landet och skulle bli borta hela dagen. Jag lämnar över gåvan och ber damen i fråga att ge den till chefen på måndagsmorgonen med vårt tack för hjälpen. Jag hade inte gått mer än 50 meter från byggnaden förrän damen kommer springande och meddelar att chefen just kommit in. Jag får tillbaka gåvan och far upp till sju trappor och mottas av chef och flera medhjälpare. De bugar djupt som man brukar i Japan. Jag bugar lika djupt och överlämnar gåvan. Fast det var nära att jag hade frågat hur det hade varit på landet. Men japansk humor är inte av samma märke som den svenska så jag avstod.

Tyvärr blev våra bedömningar i utredningen inte så bra. Vi trodde att Sverige på sikt endast kunde bibehålla ett, högst två storvarv beroende på konkurrenssituationen. Vi var för påverkade av varvschefernas uttalanden. *De facto* har vi i dag lagt ned alla storvarven. De kranar man kan se från tidigare Götaverken – då man far med båt från Göteborg – är en påminnelse om vår storhetstid på varvssidans.

DELTAGARE OCH MEDLEM I IUI:S STYRELSE

Jag fick förmånen att delta i styrelsens arbete under många år. Det var intressant bland annat därför att i styrelsen ingick ett antal framstående industriledare från SAF och Industriförbundet under Marcus Wallenbergs ordförandeskap, vilket borgade för att folk kom till styrelsesammanträdena.

Jag blev ganska snart på det klara med att Wallenberg aldrig läste några av våra skrifter. Men detta spelade mindre roll eftersom han hade Erik Dahmén som rådgivare. Denne berättade de väsentliga slutsatserna i skrifterna för Wallenberg. Det för institutet positiva resultatet av detta förfarande var att Wallenberg i andra företag där han var ordförande hänvisade till våra resultat i diskussionerna. Vd:arna blev på detta sätt stundom slagna på fingrarna. För oss på institutet blev resultatet att flera vd:ar som Sven Ture Åberg i Ericsson och Åke Vrethem i Asea ringde mig och ville komma upp på institutet för att få reda på alla ”fina” slutsatser vi kommit fram till och vad vi egentligen sysslade med.

Ett ständigt närvarande problem för en IUI-chef var finansieringen av verksamheten. Den betalades alltid med hälften var från SAF och Industriförbundet. Från SAF var det aldrig några problem med finansieringen under min tid, men Industriförbundet hade alltid problem med att ställa upp med pengar för exempelvis nya större projekt. Det var min uppfattning att institutets verksamhet nått en sådan kvalitetsnivå att vi borde kunna få bidrag för många projekt från olika

stiftelser. Vi började söka dylika bidrag och när jag slutade låg finansieringen från andra än huvudorganisationerna runt 30 procent av den totala budgeten.

Man kan inte bortse ifrån att det i huvudorganisationerna fanns många som tyckte att IUI inte behövdes och att den forskning som bedrevs borde betalas av andra. Bakom Wallenbergs breda rygg fick emellertid denna kritik inte något större utrymme.

Man kan inte heller förbise att det bland en del ledande industrimän sannolikt upplevdes som positivt att det inom institutets ram gick att fånga in begåvade samhällsekonomiskt intresserade personer med marknadsliberala synpunkter.

VAD JAG LÄRT AV ÅREN PÅ OCH MED INSTITUTET

Det är helt klart att min egen fortsatta karriär blev beroende av åren på IUI. Jag träffade där framträdande industrimän som gav mig förtroende att bekläda andra viktiga poster i näringslivet. Min egen intellektuella utveckling blev också klart positivt påverkad av tiden på IUI. Särskilt den analytiska förmågan blev kraftigt utvecklad av alla seminarier och alla diskussioner inom institutets väggar. Jag har tidigare nämnt ett antal namn som jag är tacksam över att jag har lärt känna. Här bör också läggas till Lars Kritz och den för tidigt bortgångne Erik Höök.

Jag är övertygad om att institutets publikationer och medarbetarna på institutet har haft en betydande påverkan på samhällsdebatten i landet. Med mina värderingar har denna påverkan varit i hög grad positiv. Att LO under några år lät inrätta ett motsvarande institut med en gammal IUI-medarbetare som chef (Villy Bergström) styrker den anförda tesen. IUI-tiden har också bidragit till att jag helst vill vända på Thomas Thorilds berömda devis som står över Uppsala universitets ingång: ”Att tänka fritt är stort, att tänka rätt är större.” För mig bör det mot bakgrund av allt som hänt i världen hellre låta: ”Att tänka rätt är stort, att tänka fritt är större.”

REFERENSER

- Artle, Roland (1952), *Svenskt distributionsväsende. Några drag i dess uppbyggnad och utveckling*. Stockholm: Företagsekonomiska forskningsinstitutet vid Handelshögskolan i Stockholm.
- Bentzel, Ragnar (1952), *Inkomstfördelningen i Sverige*. Stockholm: IUI.
- Bentzel, Ragnar m.fl. (1957), *Den privata konsumtionen i Sverige 1931–65*. Stockholm: IUI.
- Bentzel, Ragnar, John Ekström och Lars Nabseth (1970), ”Bedömning av den svenska varvsindustrins utveclingsförutsättningar”. I John Ekström, *Varvsindustrins problem. Efterfrågan – konkurrens – framtidsutsikter*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Ekström John (1970), *Varvsindustrins problem. Efterfrågan – konkurrens – framtidsutsikter*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.

- Dahmén, Erik (1950), *Svensk industriell företagarverksamhet*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Eliasson, Gunnar (1967), *Kreditmarknaden och industriens investeringar*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Gulbrandsen, Odd och Assar Lindbeck (1969), *Jordbruksnäringens ekonomi*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- IUI (1964), *Det ekonomiska läget*, nr 2, juni. Utarbetad inom IUI av Lars Vinell och distribuerad av SAF:s sektion för företagsnämnder, Stockholm.
- Kristensson, Folke (1946), *Studier i svenska textila industriers struktur*. Doktorsavhandling vid Handelshögskolan i Stockholm. Stockholm: IUI.
- Mutén, Leif (1968), *Bolagsbeskattning och kapitalkostnader*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Nabseth, Lars (1956), *En arbetstidsförkortning: Verknningar i olika industriföretag*. Stockholm: Småtryck från IUI.
- Nabseth, Lars (1961), *Löneökningars verknningar inom industrin*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Nabseth, Lars m.fl. (1971), *Svensk industri under 70-talet med utblick mot 80-talet*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Lars Nabseth och George F. Ray (1974), *The Diffusion of New Industrial Processes: An International Study*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Rydén, Bengt (1971), *Fusioner i svensk industri*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Vinell, Lars (1973), *Business Cycles and Steel Markets: Studies in Demand Variations and Firms' Short-term Behaviour in the Swedish Steel Market*. Stockholm: Beckman.
- Wallander, Jan (1958), *Studier i bilismens ekonomi*. Stockholm: IUI.
- Wohlin, Lars (1970), *Skogsindustrins strukturomvandling och expansionsmöjligheter*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.

FÖRFATTARPRESANTATION

FOTO: MOGENS DIDRICHSEN/SAE FOTOKRERI

Lars Nabseth är född 1928. Efter studentexamen i Bromma 1947 och militärtjänst blev han pol.mag. vid Stockholms Högskola 1950 och civilekonom vid Handelshögskolan 1952. Han var sedan forskare vid IUI under resten av 1950-talet och skrev där både sin licentiat- (1959) och doktorsavhandling (1961).

Efter doktorsexamen blev han chef för Industriförbundets ekonomisk-politiska avdelning fram till dess att han 1966 återkom till IUI som dess chef, en tjänst som han innehade fram till 1972 då han blev vd för Jernkontoret. Från 1977 till 1989 var han vd för Industriförbundet.

Han har också varit adjungerad professor vid Stockholms universitet (1970–75) och vid Handelshögskolan (1989–94). Han har haft ett flertal styrelseuppdrag i ledande industriföretag såsom MoDo, Fläkt, Marabou och Höganäs. Han är sedan 1972 ledamot i IVA.